

oštnina
lačana v
otovin

OD
ME
V
IZ
AFRIKE



OKTOBER 1939

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. šte. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. šte. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, USA.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Sveta Mala Terezija troši rože milosti nad ljube dobrotnike.

4. stran: Pridna zamorska deklica plete in poleg moli rožni venec.

Darovi. Damska zbirka »Jožefišče« za misijone 50 din. — Fani Logar, Boh. Bistrica, za mašno zvezo in za zamorčke 25 din. — Prejeli iz Celja K. P. c. 43 din. — Pokojni Martin Drečnik, hlapec v župniji Mekinje, volil v oporoki za misijone 300 din.

Tisočkrat Bog povrni!

Kdo more postati pomožna misijonarka?

Za pomožne misijonarke so sposobne gospodične z višjo ali tudi navadno šolsko izobrazbo. Imeti morajo pravi redovni poklic ter biti pripravljene iz ljubezni do Boga z vso vnašno delati za širjenje sv. evangelija ter se v junaški samoodpovedi, ponižnosti in pokorščini posvetiti rešitvi duš.

Natančnejše podatke nam nudi brošurica: »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Dobi se pri Družbi sv. Petra Klaverja. — Cena 4 din, 2 liri.

Spomin na umrle.

† Ernest Polanec, Sv. Lenart v Slov. gôr. — Marija Rekar, Jesenice na Gor. — Janez Vidmar, Št. Janž na Dol. — Terezija Pucelj, Ratje. — Alojz Osojnik, Črna pri Prevaljah. — Marija Trontar, Spodnje Blato. — Franc Žužek, Krmelj. — Petronila Štrbucelj, Studenec. — Helena Zorko, Zabukovje.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Škofovsko pismo.

Družbi sv. Petra Klaverja

Ljubljana.

Iskreno se zahvaljujem za poslana letnika »Odmev iz Afrike« in »Zamorček« 1938.

Naročen sem sicer že od nekdaj na oba lista, toda Vaša pozornost me je še posebno razveselila. Z velikim zanimanjem zasledujem Vaše sveto apostolsko delo, iz katerega odkrivате prekrasne slike v listih, ki jih izdajate.

Koliko ljubezni do Boga in do neumrjocih duš veje iz njih; koliko zatajevanja in požrtvovalnosti v službi iste ljubezni in koliko pobožnosti. Kar nehote postajajo ljudje dobri, ko te liste gledajo in puste, da delujejo v njihovih srcih! Prav iskreno prosim Boga, da se Vaša lista tem bolj razširita in da bo Vaše delo v prid afriških misijonov v vsakem pogledu od Njega blagoslovljeno!

V presvetem Srcu Jezusovem vdani

† Josip Srebrnič,
biskup krški.

Krk, 2. aprila 1939.

„Brez nje ne morem več biti!“

Piše Viljem Rogš, palotinec, in poroča o čudovitih uspehih, ki jih je imel na priprošnjo božje služabnice Marije Terezije Ledóchowske.

V imenu misijona se Vam zahvaljujem za krasen harmonij. Vsi smo ga bili zelo veseli in smo se kar poživili ob njem. V pismu se sploh ne da povedati, kaj so naša srca pri tem čutila. Naš »Bog plačaj« nam prihaja naravnost iz srca. Bodite prepričani, da bomo v duhu Vaše ustanoviteljice delali in molili.

Zaupanje in spoštovanje, ki ga imam do Marije Terezije, me je nagnilo, da sem pred šestimi meseci ves okraj Glen-Grey, v kolikor spada pod mojo duhovno skrb, postavil pod varstvo Marije Terezije. Na tem prostoru je 5000 veseljancev. V sosednem kraju ni bilo sploh nobe-



Služabnica božja Marija Terezija Ledóchowska.

nega katoličana. Zdaj pa se mi je posrečilo dve uri od meje ustanoviti prvo katoliško naselbino med samimi pogani, ki so o njih poprej rekli, da so sploh »neizpreobrnjivi«. Vsak torek zahajam mednje in jih poučujem o verskih resnicah. Tam imam zabojo, v zaboju podobico božje služabnice z odrezkom koščka njene obleke. Brez nje kar ne morem več biti; povsod hodi z menoj; njeno ime dajem umirajočim otrokom, ki jih krstim. V imenovano naselbino redno pride kakih deset oseb na novo, ob nedeljah pridejo celo v naš misijon Mc. Kay Nek. To se mi zdi glede na tukajšnje razmere kakor čudež ali vsaj znak izredne milosti božje. Vsak mi bo pritrdil, da je to na priprošnjo Marije Terezije Ledóchowske. Upam, da nas tudi v prihodnje ne bo pozabila.

Seveda na tej postaji nimamo še prav ničesar. Izprva nam je služil star, zarjavel obroč kot zvon, ki smo z njim ljudi skupaj klicali; zdaj imamo namesto njega neki nadomestni del závore nekega avtomobila. Nimamo lastne

hiše za zbiranje in tudi nobenih slik ali knjig. Torej: toliko ko nič! Toda neizmerno je moje veselje ob misli, da si je Marija Terezija priborila vstop v te poganske kraje. Da je bilo vse to mogoče in do tolike mere, tega si naravno ne znam razložiti. Le to mi je jasno, da Mariji Tereziji nisem zastoj posvetil vse okolice.

Zadnje čase ne morem več tako daleč v okolico kot poprej, ko sem imel motorno kolo, ki ste mi ga vi podarili. Ob nekem viharju, ko sem se vozil preko planjave, me je vrglo s kolesa in pokvaril se je motor. Dotlej sem bil že 15.000 km prevozil brez vsake nezgode — potem pa je moral priti vihar... O, koliko truda mi je prihranilo pri teh tako slabih cestah. Zdaj pa sem že pet mesecev brez vozila. Pri naših razmerah tu v južni Afriki bi popravilo stalo 18 funtov. Pri naši revščini pa ni misliti na to, da bi spravil toliko vsoto skupaj. So pa tukaj taki mehaniki, da znajo stvar pač razdreti, a sestaviti ne vselej. Zaradi moje nezgode trpi ves misijonski okraj, ker sedaj morem le počasi in peš priti v posamezne kraje. Nedavno je umrl neki pogan nepreviden in nekrščen, ker sem prišel prepozno do njega.

Tako vidite, da sem po eni strani vesel, po drugi pa žalosten. Pogosto pridem pozno ponoči domov. Nekajkrat sem zašel, dvakrat sem padel v jarek in le sreča je bila, da sem ostal nepoškodovan. Ko premišljam zapuščenost misijona, me zaboli srce, da bi se razjokal.

Prvo, kar je potrebno.

Piše p. Šegelen, kongregacija Sv. Duha, misijonar v apostolskem vikariatu Bagamoyo.

Pred 75 leti ni bilo pri nas niti enega kristjana, danes jih je en in pol milijona. To je lep napredek, za kar gre hvala Bogu.

Prve kristjane so misijonarji zelo dobro in temeljito vzgojili; saj so imeli postati kvas za druge. Razen verskega pouka so dobili nauk in spretnost v vseh rokodelstvih, ki pridejo v poštev, ko se ustanavlja nov misijon kje v bližini. Njih spretnost je kmalu rodila sadove. In ko so poglavarji notranjih dežel prišli do obrežja, so bili vsi navdušeni po tem, kar so videli v Bagamoyu, in vsak je želel misijona tudi za svoj okraj. Tako so se začeli širiti misijoni v osrčje dežele.

Prvo, kar je bilo v novih misijonih potrebno, je bila vzgoja katehistov, da bi se po njih delo misijonarjev podesetorilo, da postoterilo, ker bi brez katehistov mogli misijoni zaradi raznih zaprek svoje delo vršiti le v omejenem obsegu. Katehisti pa so res pridno delali med svojimi rojaki in je njih domača beseda mnogo zalegla. Vsa čast tem katehistom! Lahko bi jih postavil za zgled vsaki katoliški akciji. Misijoni so rastle in cveteli vseskozi do današnjih dni, izvzemši nekaj let svetovne vojne.

Kako pa sedaj postojanke utrditi? Kakšno bo najbolj primerno dušnopastirsko delo? Kaj je danes predvsem potrebno v teh krajih? Kako iztrebiti poganške običaje, ki jih pred misijonarjem tako zelo skrivajo? Torej: kako napraviti iz teh ljudi cele in vnete kristjane?

Treba je domačinov-duhovnikov in zamorskih sester! Ti bodo nadaljevali delo misijonarjev in ga dovršili. Ti bodo prišli do ljudi tudi tam, kjer bi beli misijonar ne mogel. Katehisti bodo orali ledino, duhovniki-domačini pa sejali nauk. Tega je sedaj najbolj treba! Po zavodih so se vzgojili katehisti in v zavodih že tudi delovali; zdaj bodo duhovniki te mlade rastlinice zalivali in vzgojili. Zato pa ustanavljamo vedno nova semenišča, velika in mala, ter noviciate za domače brate in sestre. Morebiti v bližnji prihodnosti že ne bo več beli misijonar vodil teh misijonov, ampak kdo izmed domačinov. Tedaj se bo krščanstvo res lepo širilo. Res da so ledino zorali in pripravili evropski misijonarji, afriški misijonar domačin se je lahko od njih mnogo naučil in bo delo svojih prednikov nadaljeval v istem duhu, a morebiti še na boljši način. Saj on je eden izmed njih.

Potrebno pa je to, da je tako, tudi zaradi tega, ker se islam širi tudi po domačinih. Domačin domačina bolj razume, bolj pozna razmere, ve najti pravo besedo, ki gre do srca, in zna povedati po domače, da ga vsi razumejo. Domače navade in razvade domačin mnogo bolj pozna in jih zna porabiti v svoj prid. Tudi za dolga pota in zunanje obiske je bolj prikladen kot Evropec, tako da bo ponesel sv. zakramente točno in vztrajno do zadnjih naselbin bolnikom in onemoglim. Domače hrane je varen, medtem ko mora imeti beli misijonar nosače s seboj. Tako je vzgoja in vzdrževanje misijonarja domačina cenejše in bolj preprosto.

Isto kakor o duhovniku-domačinu velja v nekem oziru tudi o afriških bratih in sestrah. Neobhodno potrebno je, da se temeljito izobražijo, da bodo mogli biti



Zamorski katehist s svojo družino.

pozneje misijonarju v pomoč. Biti morajo zglednega vedenja, stanovitni in trdni in žilavi in odporni zoper vsakovrstne težave. Njih vera mora biti umsko podprta, njih gorečnost velika. To notranjo izobrazbo pa morejo dobiti le v zavodu kot novinci in semenišniki. Katehisti so najprej potrebni; potem pa takoj duhovniki kot apostolski delavci. Pozneje bo treba ustanavljati župnije, ki jih bodo domači duhovniki samostojno vodili.

Preden bo vse to izpeljano, bo seveda treba denarja. Toda cerkveni predstojniki trdno zaupajo, da bo božja Previdnost delala vmes, ko gre za stvari take važnosti in dušne koristi.

Za enkrat imamo v našem vikariatu šest velikih seminaristov; eden od teh je že prejel nižje redove. V malem seminarju je 26 gojencev. V noviciatu domačih bratov so trije novinci in trije postulanti. V noviciatu domačih sester je sedaj 5 novink in 12 postulantinj, kakih 10 jih bo v kratkem vstopilo; sedaj se v naših dekliških šolah nalašč za ta stan pripravljajo. Tako je torej začetek že storjen — vse drugo bo dal Bog.

Zahvale.

Bodi Vam izrečena prisrčna zahvala nas vseh za lepo darilo, ki ste nam ga poslali. Prvi zavitek s krasno monštranco je dospel 7. septembra. Drugi dan — na Mali šmaren — so verniki prvič prejeli blagoslov z Najsvetejšim v novi monštranci. P. Janzen O. P. in me sestre in vsi kristjani smo imeli veliko veselje ob lepih darilih.

Dne 3. oktobra bomo imeli v naši zamorski vasi vsakoletno procesijo s presv. Rešnjim Telesom. Takrat se bomo v molitvah prav posebno spominjali dobrotnikov Klaverjeve družbe.

Lepa hvala tudi za štiri talarje, ki bodo zelo prav prišli. Drugi zavitek smo dobili 13. septembra. Posebno prav nam bodo prišle razne šivalne potrebščine. To je darilo kakor nalašč za nas sestre. Božji Zveličar naj blagoslovi Vas in Vaše dobrotnike.

Sestra M. Hieronima, O. P., Wirburg, S. A.

V zaupanju na sv. Malo Terezijo.

Stiskan od vseh strani, a vedno pogumen in poln zaupanja je pater Flotiat iz kongregacije Sv. Duha v vikariatu Sierra Leone. — Takole piše:

Naš novi g. škof, msgr. Kely, nas je prvič obiskal in je bil zelo dober do nas. Vsi smo bili veseli in navdušeni. Posvetil je v sv. birmi 83 mojih gojencev, da bodo sedaj hrabri vojščaki Kristusovi. To je bil dan, ki ga ne bomo pozabili, prav za prav nove binkošti. Tudi prečastiti gospod škof je bil ginjen.

Zdaj pa pridemo do drugih stvari, ki niso tako razveseljive: denarne zadeve. Vsi moji učitelji in katehisti so prosili škofa, da bi se jim plače zvišale. Škof jim je



Msgr. Marjan Chidanè, prvi zamorski škof iz Etiopije.

za zdaj mogel, žal, samo obetati. Le nadučitelju se je plača povišala, a na stroške našega mizarja, ki sem mu moral odpovedati službo. Ta je doslej napravil vsa dela pri naši šoli, odslej bodo morala ta dela ostati nedovršena. Iz denarnih sredstev vikariata škof ni mogel nič prispevati, ker ima pač prazne blagajne.

Vendar mi je prevzvišeni prepovedal, da ne smem nobene šole zapreti in nobenega katehista odpustiti. — »Pustite vse, kakor je, in zaupajte v sv. Terezijo,« — mi je rekel. Zato se v tej stiski obračam na Vas, dragi misijonski prijatelji, in sem prepričan, da mi bo Vaša pomoč v podporo, da bom mogel svoje delo nadaljevati.

Zadnje mesece sem porabil podporo, ki sem jo dobil od Klaverjeve družbe, tako da sem izplačal učitelja. To je prišlo na 15 in pol funta na mesec. V imenu teh svojih učiteljev in katehistov, v imenu Male Cvetke sv. Terezije Vas lepo prosim: pomagajte mi še naprej, da rešim svoj misijon, ki je posvečen presv. Srcu Jezusovemu. Kajne, da smem upati? Zato pa bomo od jutri dalje vsak dan molili k sv. Tereziji za vse Vaše potrebe. Vsak dan bo pred njeno podobo gorela sveča toliko časa, da bomo uslišani, in vsak dan bosta dva otroka pri sv. maši molila za Vaše dobrotnike in sv. obhajilo darovala v ta namen.

Bolj kakor kdaj je treba, da zdaj vse svoje moči zastavimo v blagor Afrike; ker celo po tako oddaljenih krajih, kot je naša Siera Leone, se je vgnezdil boljševizem. Že nekaj mesecev hodijo njegovi apostoli od kraja do kraja in pridigujejo po vseh večjih središčih Osrednje Afrike. V prvi vrsti jim je za mladino. Zato po pravici pravimo: Ali bo Afrika katoliška, ali pa bo zapadla boljševizmu. Zato je treba, da se potrudimo, dokler je še čas, in apostolsko delujemo med zamorci, da čim več duš rešimo. Tudi Vaše podpore bodo služile v ta namen. Vi poznate našo revščino in veste, česa nam manjka. Zato zaupam in čakam... O, ko bi mogel povečati število katehistov! To bi bil najkrajši pot k boljšemu. Nas misijonarjev je premalo. Jaz sem sam v prostoru, ki obsega 35 km in šteje 80.000 duš. Katehiste in — denar: to je, česar potrebujem.

Misijon Gorka kopel.

Poroča sestra Donata Mayrhofer.

Kadar naši zamorci zbole, takrat pride stiska do vrhunca, ker tu nimamo bolnišnice in sploh nobenega zavetišča. Bolniki leže po hišah na živalskih kožah ali na starih vrečah kar na tleh. Stare cunje so jim za odejo in zglavje. Nobene stvari nimajo pri hiši, da bi jim bila v polajšanje; tudi jesti nimajo kaj.



Sveta maša na prostem.

Kot bolniška sestra obiskujem te reveže in jim pomagam, kolikor morem. Kaj bi šele bilo, da mi Klaverjeva družba ne pošilja zdravil in obvezil! Misijon je prereven, da bi si jih mogel sam nabaviti. Največ kar more je to, da tem revežem preskrbi nekaj juhe, moke in kako krepčilo. Za zdravila ne ostane nič, in vendar — kako potrebna bi bila. Moram pa Boga zahvaliti, da vedno sproti dobim, kar najnujnejše rabim za svoje bolnike. Brez pomoči ne ostane nobeden. To imam za čudež božje Previdnosti.

Za svoje bolnike potrebujem tudi obleke, perila, povojev, ogrinjal za male otroke. Ko tak otrok pride na svet, ga sploh nimajo v kaj zaviti. Vse pretaknem po hiši, pa ne dobim nič primernega; večkrat sem takega nebogljenca zavila kar v svoj predpasnik. Zato je dober vsak ostanek kakega blaga ali ponošene obleke; kar pošljite mi!

Ako kdo daleč kje v samoti nevarno zboli, takoj ukaže pater napreči osle v voz in oba se odpeljeva tja. Časih se pot vleče do 60 km dolgo. Ubogi oslički morajo teči, kar jim noge puste. Vso pot nas muči skrb: ali bo dočakal, ali ne. Pa Bog je dober in navadno prideva vselej še o pravem času. Čeprav je koliba slaba in tako nizka, da misijonar ne more niti pokonci v njej stati, vendar opravi sv. mašo na zasilnem oltarju in bolnika pokrepča s sv. popotnico. In Gospodar vesoljstva se na mašnikovo besedo poniža v na pol podrto kočó...

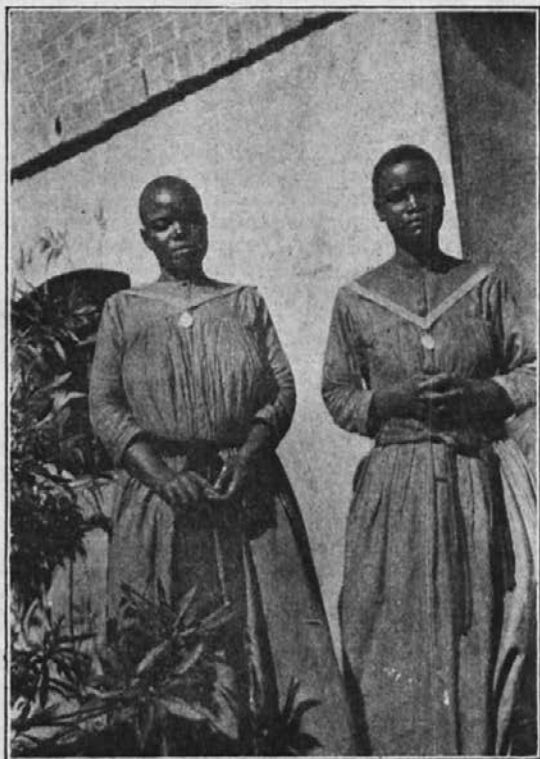
Naši zamoreci so čudovito potrpežljivi v svojih tegobah. Vdani v božjo voljo prenašajo največje bolečine, pomanj-

kanje in zapuščenost. Nič jih ne omaje v njihovem zupanju v Boga; notranji mir ohranijo ob vseh spremembah. Res da so vdani marsikaki napaki, in težko jim je kaj dopovedati, ker trde so njih hotentotske glave. Ko pa jih prime bolezen in se bliža smrt, so mehki kot otroci. Tedaj se pokaže, kako globoko zakoreninjeno imajo vero v srcu, ker sicer bi ne mogla roditi tako lepih sadov. Tudi taki, ki so se milosti božji ob zdravih dneh ustavljali, jo sprejmejo radi na smrtni postelji. S tem, da jim v boleznih pomagam, mi je dana prilika, da tudi za njih duše poskrbim. Ko skrbim za njih telesno dobro, si pridobim njih zaupanje. Nezaupnost zgine, zakrknjenost in trdovratnost se omečita, in marsikaka duša najde pot k Bogu. Moje pravilo je: telo zavoljo duše, dušo in telo pa za Boga. — Tako sem mogla že večkrat krstiti umirajoče.

Ko pride zadnja ura, so naši zamorci mirni in vdani v božjo voljo. Zato smem bolniku mirno povedati: »Tvoje ure se stekajo, čas je, da se pripraviš.« Nihče se ne obotavlja. Tudi sami pritrdijo: »Res je, Gospod me kliče, k Njemu moram.« Umirajoči se ne vznemirjajo zavoljo sorodnikov, ki jih bodo zapustili na svetu. Pravijo: »Gospod bo skrbel zanje!« Pa če je tudi število nepreskrbljenih otrok veliko, jih to ne vznemirja in radi zapuste svet, ki jim ni nikdar nudil kaj posebnega. Pa tudi sorodniki ne žalujejo preveč, ko jim je smrt iztrgala katerega dragih. Pravijo: »Bog jih je k sebi vzel, dobro je zanje in za nas.«

Ko pa je kdo umrl, začno takoj pripravljati vse potrebno za pogreb. Žene umijejo truplo. Možje izkopljejo na misijonskem pokopališču ali pa kje zunaj na prostem grob, naprosijo starih desk, da stešejo krsto, ki jo počrnijo s sajami. Ako pa desk ni dobiti, tedaj ženske zašijejo truplo v stare vreče ali druge cunje. Mrliča pokopljejo takoj drugi dan, ker zavoljo vročine v Afriki ni mogoče dalj odlašati. Tisto noč čujejo pri mrliču in prepevajo svete pesmi v narečju Namal. Mehko in ubrano se sliši to petje ven v temno noč in se dviga proti nočnemu nebu, ker naši hotentotje imajo prijetne glasove in prav dober posluh. Pojo tudi deseteroglasno in sproti zlagajo napeve. Prepojo vse pesmi, kar jih znajo. O velikonočnem času pojo tudi velikonočne pesmi, v adventu božične. Tudi Tantum ergo in Te Deum se sliši vmes.

Marsikaj bi se še dalo povedati o naših hotentotih in o našem misijonskem življenju — toda končati moram, da ne bo predolgo.



Dve črni hčerki Marijini.

Kratka misijonska poročila.

Veselje in hvaležnost. Vsak dan molimo za svoje dobrotnike; zlasti pa smo molili za tiste, ki so kaj pripomogli k poslanim darovom. Za te smo opravili devetdnevniko. Že naprej se veselimo praznika presv. Rešnjega Telesa, ko se bo izkazal krasni baldahin, ki ste nam ga darovali. Tudi križ za procesijo je lep in dragocen. Dosedaj smo nosili preprost križec, pritrjen na palico, kar je bilo zelo po domače, a ne lepo. Hvala Vam za obe svetilki; naši fantje jih bodo s ponosom nosili pri procesiji.

Ne zamerite: radi bi še dve, tako da bi bile štiri.

P. Böhmer,
semenišče Ixopo, Južna Afrika.

Imeli smo vihar v misijonu Onseepkans. Streho je vrglo z mlina in jo treščilo na streho sosedne šole, ki jo vprav dozidavamo. Treba bo seči v žep in spraviti skupaj 100 funtov. To bo udarec za apostolskega vikarja, ki že tako težko vzdržuje misijonarje in sirotišnice. Prosim Vas, sporočite našo stisko našim dobrotnikom.

Škof Fages, apostol. vikar
ob reki Oranje.

180 otrok v enem prostoru. Prejeli smo tri zaboje s cerkvenimi potrebščinami in smo zelo hvaležni zanje. Bog Vam povrni. Naš misijon je sedaj z vsem potrebnim preskrbljen, za kar se moramo Vam zahvaliti. Zdaj moremo celo drugim revnejšim misijonom nekoliko pomagati. — Naši zamorčki se vedno v molitvah spominjajo svojih dobrotnikov. Dve naši sestri gresta vsak dan od 8 do 6 v okolič poučevati otroke. Večkrat poučujeta v prostoru, kjer je natrpanih do 180 otrok, ker ni denarja, da bi zidali več šol. Sestri sta pa le veseli, da moreta nekaj duš rešiti za Boga.

Sestra Kornelija O. P.,
iz kongregacije N. Lj. Gospe
usmiljenja, Transvaal.

Vneti kristjani. Velikonočni prazniki so minili. To so bili res dnevi milosti za misijon Kumbo. Spovedancev je bilo 2300, obhajancev pa 2600. Trije misijonarji so bili na Veliko noč na stranskih postajah in je bilo tam do 800 sv. ob-

hajil. Pri nas pa jih je bilo 1500. To je misijonarjevo veselje, ko vidi, kako njegovi kristjani lepo praznujejo praznike Gospodove. Ob tej tolažbi potem marsikako neprijetnost laže prenese. Na veliki petek so hodili ljudje poljubljal sv. križ, in je trajalo nad eno uro, da so se vsi razvrstili. In kako pobožno so se vedli: z vso dušo, preprosto, a ginjeni do solz.

Samostan sester je pred nekaj meseci pogorel, ker je vanj tresčilo. Bil je le s slamo pokrit. Zdaj bomo kmalu dozidali novo poslopje, toda moja blagajna je prazna. Kje je pa oprava? Ali bi se našel dobrotnik, da bi sestram nekaj daroval za opremljenje kapele? N. pr. svetilko za večno luč, par svečnikov za na oltar, mašni zvonček ali kaj drugega.

Tudi jaz imam neko željo: Zelo bi potrebovali dva prenosna kamna za oltar. Tu imamo tri oltarje, a en sam kamen, ki ga moramo sproti prenašati.

P. F. Figl,
Kumbo, Kamerun.

Slepa ženica.

(Konec.)

Ženica je bila v zadregi in ni vedela, kaj naj stori. Ko sem hotel zapustiti koč, je spravila iz sebe: »Nikar ne hodi! Krsti me! Ako bi nocoj umrla, hočem priti v hišo božjo, ne pa v pekel, kjer so hudiči. Ljudje so mi povedali, da krstna voda starim ljudem škoduje, ti pa praviš, da koristi. Ti mi dobro želiš, zato ti verjamem. — Krsti me!«

Uboga Afindi, zdaj je bila sicer mehka, a bal sem se, da jo izkušnjavec zopet premoti, ko odidem. Vendar sem hotel, da se še bolj utrdi v dobrem, zato sem ji rekel, da pridem v nekaj dneh zopet in jo tedaj krstim, ako bo še pri volji. Tako sem se poslovil in šel.

Krščena.

Vrnil sem se po dveh dneh in našel starko veselo in zadovoljno. Željno je pričakovala sv. krsta.

»Zdaj sem tu, Afindi, da ti podelim sv. krst, ki ti bo izbrisal vse grehe in te storil otroka božjega.«

»Krsti me! Pripravljena sem.«

Še enkrat sem jo poučil v poglavitnih resnicah svete vere, pokazal ji dobroto božjo, ki jo bo prejela in da naj zato Boga iz vsega srca ljubi in se vsakega greha boji. Podaril sem ji belo oblačilo in ji rekel: Sprejmi to belo oblačilo, znak krstne nedolžnosti.«

Potem sem jo krstil.

»Marija, zdaj si otrok božji. Kakor vidiš, krstna voda ti ni škodovala. Kadar bo Bog hotel, boš umrla in prišla v nebesa. Boga sedaj zahvali za to.«

Med navzoče sem razdelil nekoliko domačega piva, ki sem ga imel s seboj. Starki in njeni strežnici pa sem dal nekaj daril in priporočil deklici, da naj materi lepo postreže. Potem sem se vrnil v misijon.

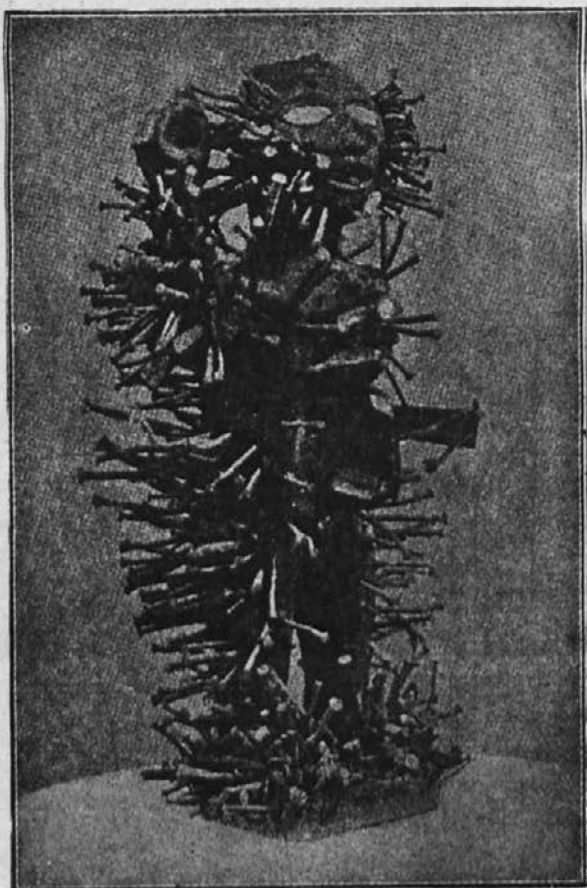


Prazna vera v znamenja pri zamorcih.

P. Sinner C. S. Sp.

Beseda fetiš (= znamenje) je portugalskega izvora in pomeni to, kar je očarljivo. Zato pomeni tiste predmete, katerim so prvotni ljudje pripisovali nepoznane tajne moči in ki so se jih posluževali za osebno varstvo, za odvrčanje nesreč, za poizvedovanje prihodnjih reči in v dosego namenov. Kot čarovno znamenje more služiti katerakoli stvar, n. pr. kamenčki, žebliji, trnje, drevesa, gozdovi, potem živali vsake vrste, kakor kače, hrošči, gaščerice, črepahe, ribe, metulji, zobje, kremlji divjih živali itd.

Vera v znamenja izvira iz vere v duhove in posledica te vere je čarovništvo, fetišizem in pri nekaterih narodih celo češčenje satana. Tudi najsurevejši narodi imajo neko slutnjo o neumrljivosti duše in o neki nevidni tajni moči, ki ni Bog, ki pa vendarle posega v usodo ljudi. Mnoga zamorska plemena verujejo, da duša, kadar človek umrje, izgine v zrak in telo potem ostane prazno kakor koča, iz katere je izšel stanovalec. Duše dobrih ljudi so po njihovi veri potem dobri duhovi, duše hudobnih pa hudobni duhovi. Dobri duhovi skušajo ljudem koristiti, hudobni pa jim škodovati. Zato si vsakdo prizadeva, da bi si naklonil dobre duhove, hudobne pa potolažil, in da bi si po čarovniških sredstvih pridobil pomoč dobrih duhov zoper



Malik, katerega pogani po božje časte.

slabe. Po drugi strani pa prinaša tudi hudobnim duhovom darov, da bi njihovo jezo in maščevalnost odvrnil od sebe.

Poganstvo je odpad od Boga in od prvotnega razodetja. S tem se ves človek Bogu odtuji in postane pozemeljski, mesen, strasten. Tak živalski človek Boga in božjih stvari ne more več prav razumeti; ne taji Boga, toda v pozemeljsko se zakoplje in ne najde več pota navzgor; zato v nevarnih prikaznih ne misli več na Boga, ki je prvi vzrok vsem dogodkom, ampak vidi nenavadno prikazen, ki si je zaradi počasnosti mišljenja ne zna razložiti, in zato vse nenavadne pojave pripisuje dobrim ali pa zlim duhovom. V blisku vidi hudobnega duha, ki

drvi na zemljo. Ako se z nogo udari ob kamen in ga boli, potem sodi takole: Vsi drugi kamni tu okrog so mi prijazni, le ta mi je sovražen. V njem je neki zli duh. — Zato vzame kamen kot »znamenje« s seboj na dom. Prav tako sodi, kadar ga zbode trn ali vreže nož. Ako najde kos lesa, blata ali kak sad, ki zelo smrdi, sklepa iz tega, da to pride od hudega duha; zato si pridrži te stvari kot »znamenja«. Tako vsakdo zbira svoje fetiše; nekateri jih imajo v svojih kočah nabranih cele vrste in jim vsak dan predložijo nekoliko jedi in pijače, kar potem požrejo kokoši in podgane. Tudi si izrežejo podobe ljudi ali opic in jih imajo potem za stanovanje duhov. Drugi nosijo svoja znamenja, n. pr. klinčke iz lesa, živalske zobe, gnilo sadje i. dr. na vrvici okrog vratu in mislijo, da so v varstvu svojih fetišev. Zopet drugi jih vdelajo v škatlice ali zašijejo v vrečice in jih nosijo s seboj. (Konec prih.)

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Prisrčna hvala naši blagopokojni »afriški materi« za pomoč v dveh nujnih primerih. Obljubile smo objavo in s tem svojo dolžnost izpolnjujemo. Misijonske sestre Dragocene krvi, Južna Afrika.

Naš fantek bi bil moral biti operiran zaradi neke rane, ki se mu je naredila na očesu. Priporočili smo ga božji služabnici, opravili devetdnevnicu in polagali na bolno oko košček blaga, ki je bil ostanek obleke blagopokojne. Oko se je pozdravilo popolnoma brez zdravniške pomoči.

C. V. iz M.

Pogoltnil sem češpljevo koščico, ki se mi je zastavila v požiralniku, tako da nisem mogel uživati trdih jedi. S prisrčno prošnjo sem se obrnil na božjo služabnico Marijo Terezijo Ledóchowsko za pomoč. Po šestih dneh je šla koščica naprej.

G. B. iz L.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji, ki me je tako čudovito rešila nevralgije. Mojemu vnuku pa je pomagala ob vnetju pljuč, potem ko so bili zdravniki že obupani nad njim.

M. C. iz H.

Ena naših starejših članic je trpela že več let hude bolečine, ki so zlasti nastopile ponoči. V zadnjem času je bilo tako hudo, da je bila skoraj vsako noč več ur brez spanja in se je med dnevom čutila silno slabo. — V tej potrebi sem se zatekla k naši dragi ustanoviteljici in sem obljubila objavo, ako bodo bolečine prenehale za en mesec. To se je zgodilo in polna hvaležnosti izpolnujem svojo obljubo. Naj bi vsi bralci vedeli, kako rada in hitro Marija Terezija pomaga, tudi v primerih, ko se nikjer ni našla pomoč.

M. T.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo ter se ji še nadalje priporočam v neki silno važni zadevi.

P. V., Trst.

Da izpolnim svojo obljubo in dolžnost, se služabnici božji Mariji Tereziji javno in iskreno zahvalim, da me je vselej uslišala,

ko sem se zatekla k njej za pomoč. »Mamici zamorčkov« se še nadalje priporočam v vseh dušnih in telesnih potrebah, še posebno za ljubo zdravje. Z. B., Cerkno.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za večkratno uslišanje ter se ji še nadalje priporočam. G. M.

V hudi bolezni in v mnogih stiskah sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana. Prav iskreno se ji javno zahvalim in še nadalje priporočam. Zahvala je bila obljubljenjena. Naročena sem že 10 let na »Odmev« in ostanem zvesta naročnica še naprej. N. O., Blanca.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za ozdravljenje na smrt bolnega sinčka. Še nadalje se ji priporočam v drugih zadevah. N. K., Zaleh.

Javno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za večkrat uslišane prošnje v važnih zadevah in pošiljam obljubljeni dar. Prosim jo pomoči še v neki zelo važni zadevi. F. F., Vinica.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se iskreno zahvaljujejo za prejete dobrote in milosti: M. Z., Celje, za uslišano prošnjo. — M. P., P., za večkrat uslišane prošnje in se ji še priporoča. — N. N., Borovnica, za uslišano prošnjo in se ji še nadalje priporoča. — G. H., Kamnik, za večkratno uslišanje. — J. S., Zagorje, za dve uslišani prošnji. — Hameršek B., za uslišanje v težki zadevi in se še priporoča. — R. M., za uslišano prošnjo in se še ponovno priporočam v neki zelo važni zadevi. — M. K., Vel. Nedelja, za večkrat uslišane prošnje in se ji še nadalje priporočam. — B. Z., Novo mesto, za uslišanje v zelo važni zadevi, priporočam se ji še naprej. — A. B., Šmarjetna gora, za dobljeno zdravje in se ji še nadalje priporoča. — A. V., Maribor, za ozdravljenje v hudi bolezni. — P. T., Konjice, za uslišanje v neki zadevi. — R. J., Sv. Venceslav, iskrena zahvala za uslišano prošnjo, še nadalje se priporočam.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: M. M., Š., za spreobrnjenje hčerke. — B. A., Brezovica, za dobro službo. — J. L., za uslišanje v neki veliki zadevi. — F. C., Rogatec, za ljubo zdravje. — J. V., Koprivnica, za uslišanje v dveh važnih zadevah.

»Jadraj po vihnem življenjskem morju z ljubeznijo in zaupljivostjo otroka, ki ve, da ga oče ljubi in da ga v nevarnosti ne more zapustiti.«

»Zaupanje, le zaupanje vodi k ljubezni.«

Besede sv. Male Terezije.

POPOLNI ODPUSTEK

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

Dne 15. oktobra: sv. Terezija Velika.

Dne 28. oktobra: sv. Simon in Juda, apostola.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis mislonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani: Jože Kramarič.

39 12.500

Potrebno je,

da damo otrokom dobrega, koristnega in vzgojnega berila. V ta namen vam toplo priporočamo ljubki misijonski list za mladino

„Zamorček“.

»Zamorček« stane na leto samo 7 dinarjev. Pri skupni naročbi popust: 10 do 30 izvodov skupaj stane 1 izvod samo 6 din; 30 ali več izvodov skupaj stane 1 izvod samo 5 din.

Vsaka družina,

kjer je eden ali več otrok, naj si naroči ta prekoristni misijonski list. Ne samo otroci, tudi odrasli ga radi berejo. Takole piše mala Ivanka iz Jul. Benečije: »Ko pride Zamorček, ga očka najprej prebere. Potem ga dobim jaz. Berem ga toliko časa, dokler vsega ne preberem. Skoro vedno jokam zraven, tako lepe povestice ima.«

Sedaj je čas

za naročbo »Zamorčka«. Letnik se prične s septembrom, to je z novim šolskim letom. — Povedati vam moramo tudi to, da so naročniki »Zamorčka« deležni

neprecenljive dobrote.

Vsako leto berejo afriški misijonarji 500 svetih maš za dobrotnike Družbe sv. Petra Klaverja in za naročnike »Odmeva« in »Zamorčka«. Te velike milosti naj bodo deležni tudi vaši otroci, vaša družina.

Naslov za naročilo glejte na drugi strani ovitka.

